

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/182/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716207836
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6716207836.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a sudkýň JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Evy Dzurikovej, v právnej veci žalobcu: F. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom M. XXXX/XX, XXX XX C., občan SR, zast. JUDr. Ivo Osvald, advokát, AK so sídlom Trhová 1, 960 01 Zvolen, proti žalovaným: 1/ M. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, XXX XX C., občan SR, 2/ V. X., rod. V., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. XXXX/X, XXX XX C., občianka SR, obaja zast. JUDr. Ľubomír Ivan, advokát, AK so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.940,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/152/2016 - 152 zo dňa 20. 06. 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/152/2016 - 152 zo dňa 20. 06. 2019 vo výroku I. p o t v r d z u j e .
- II. Vo výroku III. rozsudok z r u š u j e .
- III. Vo výroku IV. rozsudok m e n í tak, že stranám sporu náhradu trov konania n e p r i z n á v a .
- IV. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 4.940,- Eur s príslušenstvom tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 2.779,01 Eur spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne:

- od 01. 06. 2015 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 07. 2015 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 08. 2015 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 09. 2015 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 10. 2015 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 11. 2015 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 12. 2015 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 01. 2016 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 02. 2016 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 03. 2016 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia
- a 5 % úrokom z omeškania ročne:
- od 01. 04. 2016 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 05. 2016 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,
 - od 01. 06. 2016 zo sumy 213,77 Eur do zaplataenia,

a to všetko do 15 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I.). V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol (výrok II.). Súd priznal žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov druhoinštančného konania voči žalobcovi vo výške 100 %, ktoré je povinný zaplatiť do 15 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške náhrady (výrok III.). Súd nepriznal žiadnej sporovej strane náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie (výrok IV.). Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobcu, ktorou sa tento domáhal zaplata sumy 4.940,- Eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia s poukazom na to, že bol spoluvlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX parc. CKN XXXX/X - zast. plochy a nádvorí o výmere 565 m², parc. CKN XXXX/XX - záhrady o výmere 122 m² a domovej nehnuteľnosti súp. č. XXXX postavené na parc. CKN XXXX/X, nachádzajúcej sa v kat. úz. C. v podiele 1-ici k celku s tým, že spoluvlastníkom ďalšieho podielu vo výške 1-ici k celku je brat žalobcu Q. X.. Žalovaní 1/, 2/ bývajú v jednej z dvoch bytových jednotiek nachádzajúcich sa v domovej nehnuteľnosti, v druhej bytovej jednotke býva Q. X.. Žalovaní mu odmietajú dobrovoľne vydať bezdôvodné obohatenie. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané tvrdenie žalobcu, že v rozhodnom období bol žalobca podielovým spoluvlastníkom sporovej nehnuteľnosti v podiele 1 k celku, druhým podielovým spoluvlastníkom v tej istej výške podielu bol jeho brat Q. X., otec žalovaného 1/, ktorý v priebehu súdneho konania sa stal výlučným vlastníkom spornej nehnuteľnosti. Vo vzťahu k námietke žalovaných ohľadom nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobcovi zo zákona svedčila vecná aktívna legitímácia, ktorá vyplývala z jeho právneho statusu, a to podielového spoluvlastníka k nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom sporu. Ustálil, že ak by zákon podmieňoval úspech žalobcu v spore tým, že musia obaja podieloví spoluvlastníci vystupovať na strane žalobcov a domáhať sa situácie, že by druhý podielový spoluvlastník sa nemienil domáhať svojho podielu z bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k tretím osobám, v takom prípade by sa podielový spoluvlastník nikdy nedomohol peňažnej odplaty voči tomu, kto bez právneho titulu užíva jeho spoluvlastnícky podiel. Vo vzťahu k účasti žalobcovho brata na žalovanej strane, je na vôli žalobcu, ktorý je „pánom sporu“, či sa bude domáhať vydania bezdôvodného obohatenia voči všetkým, alebo len voči konkrétnym osobám podľa vlastného uváženia, samozrejme s úpravou výšky podielu bezdôvodného obohatenia. Súd žalobcu považoval za vecne aktívne legitimovaného na podanie predmetnej žaloby. Vo vzťahu k tvrdenej údajnej dohode medzi stranami sporu o bezplatnom užívaní časti nehnuteľnosti, túto skutočnosť žalovaní len tvrdili, že takáto ústna dohoda existovala, pričom však nenavrhli žiaden relevantný dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia. V prípade, ak žalovaná 2/ uviedla vo svojej výpovedi, že v inkriminovanom čase bývala s manželom u rodičov, nenavrhla na túto tvrdenú skutočnosť žiadny dôkaz. Súd dospel k záveru, že žalovaní neoprávnene užívali nehnuteľnosti vo vzťahu k spoluvlastníkovi dotknutej nehnuteľnosti (žalobcovi), pričom súd dospel k záveru, že zo strany žalovaných 1/, 2/ preukázateľne došlo k bezdôvodnému obohateniu sa na úkor žalobcu. Pri výške bezdôvodného obohatenia súd vychádzal z toho, že žalobca a jeho brat v predmetnom období boli podieloví spoluvlastníci dotknutej nehnuteľnosti každý v ideálnej polovici k celku. Každému z nich teda náležala 1-ica v ideálnom pomere. Žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia jednak vo vzťahu k druhému podielovému spoluvlastníkovi (jeho bratovi) vo výške 1-ici a súčasne aj voči žalovaným 1/ a 2/ taktiež rovnako vo výške 1-ice. Zároveň vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1-ici aj žalobcovmu bratovi vo vzťahu k žalovaným 1/ a 2/. To, že žalobca si neuplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči svojmu bratovi a súčasne jeho brat si neuplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči svojmu synovi a neveste neznamena, že žalobca si svoj nárok nemohol uplatniť proti žalovaným I.), II.) avšak jeho nárok, vzhľadom na podielové spoluvlastníctvo bol len vo výške 1-ice z tejto 1-ice. V konaní žiadna sporová strana nepredložila iný dôkaz, ktorý by mal silu právnej listiny preukazujúcej legitímnu výšku nájmu porovnateľných nehnuteľností v danej lokalite; preto súd vychádzal opätovne z Odborného vyjadrenia č. 80/2017, vypracovaného Ing. U. Z., znalkyňou z odboru stavebníctvo, pozemné stavby: odhad hodnoty nehnuteľností a to zo dňa 28. 07. 2017. Znalkyňa v časti III. záveru ako odborne spôsobilá osoba uviedla, že výška všeobecnej hodnoty nájmu celej nehnuteľnosti (bez stavieb garáží) je 855,09 Eur/mesiac. Výsledná všeobecná hodnota nájmu jednotlivých spoluvlastníckych podielov (1/2-ica) potom predstavuje sumu 427,54 Eur. Túto sumu boli povinní v zásade žalovaní 1/ a 2/ platiť podielovým spoluvlastníkom nehnuteľnosti ktorú žalovaní užívali. Polovica z tejto čiastky predstavuje sumu 213,77 Eur, ktorú mali/mohli žalovaní 1/ a 2/ mesačne platiť žalobcovmu bratovi a druhú polovicu ktorú mali žalovaní 1/, 2/ mesačne platiť žalobcovi ako druhému podielovému spoluvlastníkovi. To, že druhý podielový spoluvlastník (otec žalovaného 1/) nepožadoval od svojho syna nájmné, neznamena však vylúčenie povinnosti platiť druhú časť nájmovej sumy druhému podielovému spoluvlastníkovi. Pretože tak žalovaní 1/ a 2/ neurobili, súd mal za to, že žaloba žalobcu je plne legitímna a opodstatnená a preto zaviazal žalovaných 1/ a 2/ k povinnosti zaplatiť mu spoločne a nerozdielne sumu 2.779,01 Eur ako súčet súm mesačného nájmného za obdobie od 01. 06. 2015 do 30.06.2016 (213,77 Eur x 13). Keďže

sa žalobca domáhal zaplata 4.940,- Eur a súd mu priznal sumu 2.779,01 Eur, v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Z priznanej istiny titulom bezdôvodného obohatenia súd žalobcovi priznal aj úrok z omeškania postupom v zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) s prihliadnutím na výšku úroku v rozhodnom období 5,05 %.

2. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a 2 s poukazom na výsledok sporu a čiastočný úspech tak jednej ako aj druhej sporovej strany, o trovách prvoinštančného konania rozhodol tak, že stranám sporu nepriznal náhradu trov konania. Pretože žalovaní 1/ a 2/ boli v odvolacom konaní úspešní, priznal im súd prvej inštancie voči žalobcovi nárok na náhradu trov druhoinsťančného konania vo výške 100 %.

3. V zákonnej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie podali odvolanie žalovaní 1/ a 2/, a to voči výroku I. a IV. Žiadali, aby odvolací súd postupom podľa § 389 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie, alebo podľa § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že podaný žalobný návrh v celom rozsahu zamietne. Odvolanie zdôvodňovali tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/ CSP), ako aj z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ Civilného sporového poriadku). Namietali vady konania pred súdom prvej inštancie, ktoré sú porušením základného práva sporovej strany na spravodlivý proces zaručeného aj článkom 46 a nasl. Ústavy SR, ako aj článkom 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavke na riadne odôvodnenie rozsudku súdu zodpovedá povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie. Porušením tohto práva, okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, sa odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu v rovine polemiky s jeho dôvodmi v rámci využitia prípadných riadnych opravných prostriedkov. Napadnutý rozsudok považujú za nepreskúmateľný, keďže v ňom súd prvej inštancie neuviedol dostatočné odôvodnenie, na základe ktorého by bolo zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k svojmu rozhodnutiu, a to najmä vo vzťahu k posúdeniu otázky oprávnenosti nároku na bezdôvodné obohatenie, ako aj samotnej výšky bezdôvodného obohatenia. Rozsudok je rozhodnutím neodôvodneným, a to z dôvodu, že v absolútnej väčšine svojho obsahu sa venuje len opisu skutkového stavu a reprodukcie argumentov jednotlivých strán sporu, najmä na strane žalobcu. Rozhodnutie súdu považujú za nesprávne, nestotožňujú sa s odôvodnením rozhodnutia zo strany súdu, rozhodnutie je nepostačujúce a najmä založené len na dôkazoch, ktoré podľa ich názoru nepreukazujú skutočnosť a rovnako je založené len na dôkazoch, ktoré do konania predložil žalobca. Rozhodnutie je nepostačujúce a najmä založené len na dôkazoch, ktoré podľa ich názoru nepreukazujú skutočnosť a rovnako je založené len na dôkazoch, ktoré do konania predložil žalobca. Nesúhlasia s odôvodnením aktívnej legitímácie žalobcu, trvajú na tom, že nakoľko medzi časom došlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva, žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní. Ak by sa odvolací súd nestotožnil s ich námietkou aktívnej vecnej legitímácie a mal by túto za preukázanú, vyvstala ďalšia ich námietka, a to námietka voči neuzatvorenej dohode o bezplatnom užívaní, resp. o neužívaní predmetnej nehnuteľnosti. Čo sa týka užívania predmetnej nehnuteľnosti aj v konaní, aj vo vyjadreniach a v neposlednom rade aj po zrušení pôvodného rozsudku, boli v konaní vypočítaní žalovaní, ktorí potvrdili, že v inkriminovanom čase neužívali predmetnú nehnuteľnosť, čo odôvodnila žalovaná 2/, keď uviedla, že v tom čase bývala u svojich rodičov a v tejto nehnuteľnosti sa nezdržovali. Navyše čo sa týkalo iného obdobia (obdobie pred žalovaným obdobím), tu existovala ústna dohoda medzi žalobcom a žalovanými o nároku žalovaných na bezplatné užívanie predmetnej nehnuteľnosti. Súd ustálil, že nedošlo k preukázaniu tejto dohody, zo strany žalovaných nedošlo k navrhnutiu svedkov, a teda mal za preukázané, že žalovaní užívali predmetnú nehnuteľnosť neoprávnene a bez právneho titulu. S takýmto názorom súdu nesúhlasia, nakoľko dokázanie ústnej dohody je až nemožné, keďže zo strany žalobcu dochádza (i napriek vedomosti o jej existencii) k jej popieraniu v celom rozsahu. Súd absolútne nereagoval na to, že poukazovali, že predmetnú nehnuteľnosť v inkriminovanom období neužívali, nežiadal zo strany žalobcu akési dôkazy o tom, že užívali predmetnú nehnuteľnosť, nepotreboval súd mať za preukázané a v tomto smere mu postačilo len ústne tvrdenie žalobcu o tom, že predmetnú nehnuteľnosť v tom čase užívali. V tomto súd nepostupoval v súlade so zákonnými ustanoveniami a súdnou praxou, v zmysle ktorých by mal pristupovať k hodnoteniu skutkových okolností rovnako bez ohľadu na strany sporu a taktiež by mal pristupovať aj k hodnoteniu tvrdení jednotlivých strán a ich dokazovaniu. Opätovne vyhodnotil situáciu len v prospech žalobcu, kde nepotreboval žiadnymi

dôkazmi podložiť ústne tvrdenie žalobcu, čo sa však už nedá povedať o tvrdeniach žalovaných, kde v odôvodnení rozhodnutia súd poukazuje na to, že žalovaní mali na preukázanie ich tvrdení podávať ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a podobne. Majú za to, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s pokynom odvolacieho súdu v uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/31/2018, nevyhodnotil všetky potrebné skutočnosti a tieto ani následne dostatočne neodôvodnil. Vo vzťahu k výške bezdôvodného obohatenia, súd túto oprel o odborné vyjadrenie 80/2017, čo namietali aj v odvolaní, s čím sa súd opätovne nevysporiadal. Namietali a aj namietajú odborné vyjadrenie a tú skutočnosť, že súd vychádzal pri určení výšky bezdôvodného obohatenia práve z odborného vyjadrenia, čo odôvodnil tým, že v konaní žiadna zo strán sporu nepredložila iný dôkaz, ktorý by mal rovnakú právnu silu. V zmysle Civilného sporového poriadku žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie nepovažujú za správne. Odborné vyjadrenie bolo podané žalobcom po poskytnutí dodatočnej lehoty 30 dní a sú toho názoru, že súd na takto predložený dôkaz nemal prihliadať. Súd mal k dispozícii viaceré potvrdenia či už zo strany žalobcu alebo zo strany žalovaných, s ktorými sa vôbec nevysporiadal, neuviedol, prečo tieto nepovažoval za relevantné a prečo z nich nevychádzal pri výpočte výšky bezdôvodného obohatenia. Majú za to, že súd pri svojom rozhodnutí vzal za preukázané len skutočnosti uvádzané žalobcom, nimi navrhnuté dôkazy považoval za zbytočné, pričom rozhodol nezákonne, nesprávne a najmä nespravodlivo. Opätovne vydal rozhodnutie, ktoré nezodpovedá požiadavkám stanoveným v CSP a nevysporiadal sa so všetkými skutočnosťami, ktoré mu boli odvolacím súdom uložené. V dôsledku nesprávnosti výroku konajúceho súdu vo veci samej je nesprávnym tiež výrok o nepriznaní žalovaným vzniknutých trov konania, kde, ak by sa mýlili, nie je im zrejmé, prečo by mal žalobca mať nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Žalobca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

5. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP vo výroku, ktorým súd žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 2.779,01 Eur spolu s príslušenstvom (výrok I.) z dôvodu vecnej správnosti potvrdil. Rozsudok súdu prvej inštancie ako závislý výrok vo vzťahu k trovám druhoinštančného konania (výrok III.) postupom v zmysle § 389 ods. 1 písm. d/ CSP zrušil a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania (výrok IV.) zmenil postupom podľa § 388 CSP. Odvolanie proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd žalobu v prevyšujúcej časti zamietol (výrok II.) podané nebolo. Odvolací súd uvádza, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podali žalovaní 1/ a 2/. Žalobca odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nepodal.

6. V zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Na základe podaného odvolania žalovaných vo vzťahu k rozsudku súdu vo veci samej (výrok I.) tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovaných 1/ a 2/ a odvolacie dôvody žalovaných uvedené v ich odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie žalovaných 1/ a 2/ nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej (výrok I.), ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom odvolací súd zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadom záveru, že žalobca má nárok voči žalovaným na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu užívania podielu jednej

bytovej jednotky nachádzajúcej sa v rodinnom dome, ktorého podielovým spoluvlastníkom v polovici bol v rozhodnom období žalobca, pričom druhým podielovým spoluvlastníkom rodinného domu bol brat žalobcu, otec žalovaného 1/, je vecne správny. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaných v podanom odvolaní ohľadom nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu, pričom žalovaní v odvolaní namietajú aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu z dôvodu, že medzi časom došlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva a majú za to, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto konaní, odvolací súd uvádza, že nie je právne významné, či v čase rozhodovania súdu žalobca bol podielovým spoluvlastníkom spornej nehnuteľnosti, pre právne posúdenie je dôležité, či bol podielovým spoluvlastníkom v čase užívania nehnuteľností žalovanými 1/ a 2/. Odvolací súd poukazuje na to, že charakteristická črta podielového spoluvlastníctva, podľa ktorej práva a povinnosti k spoločnej veci zodpovedajú veľkosti ich podielov sa premieňa aj do užívania spoločnej veci. Spoluvlastník, ktorý neužíva spoločnú vec má právo na náhradu za to, že ju neužíva vôbec alebo v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu a ten spoluvlastník, ktorý užíva vec nad rámec spoluvlastníckemu podielu, v prípade, že absentuje dohoda spoluvlastníkov, zodpovedá z titulu bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 2 OZ tomu, na úkor koho toto obohatenie získal. V súlade s týmto názorom rozhodol aj súd prvej inštancie, keď prihliadol na zistené skutočnosti, že druhý podielový spoluvlastník užíva polovicu podielového spoluvlastníctva, pričom zároveň s prihliadnutím na ideálne podielové spoluvlastníctvo žalobcu žalobe vyhovel len v polovici. Odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že aj jeden z viacerých podielových spoluvlastníkov sa môže domáhať ochrany spoluvlastníckeho práva, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že ochrana spoluvlastníkov voči zásahom tretích osôb je obdobná ako ochrana podľa ustanovení § 123 a nasl. OZ. Vo vzťahu k otázke aktívnej legitímácie na podanie žaloby voči tretím osobám jednotlivými spoluvlastníkmi aplikačná prax dospela k záveru, že právo na ochranu (vrátane práva domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od tretej osoby) môžu uplatniť podieloví spoluvlastníci spoločne, ale aj ktorýkoľvek zo spoluvlastníkov sám, a to bez zreteľa na výšku spoluvlastníckeho podielu, avšak len v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, ktorú prax súd prvej inštancie pri svojom rozhodnutí zohľadnil. Odvolací súd teda uzatvára, že námietka žalovaných 1/, 2/ vo vzťahu k nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby nie je dôvodná. Vo vzťahu k námietke žalovaných ohľadom neuzatvorenej dohody o bezplatnom užívaní (žalovaní 1/ a 2/ zrejme mienili namietat uzavretie dohody o bezplatnom užívaní žalovanými so žalobcom) odvolací súd uvádza, že v konaní nebola žiadnym spôsobom preukázaná existencia takejto dohody a v tejto časti súd prvej inštancie vyhodnotil zistený skutkový stav správne. Vo vzťahu k námietke žalovaných 1/ a 2/, že neužívali predmetnú nehnuteľnosť v rozhodnom období, odvolací súd uvádza, že správne súd prvej inštancie vo vzťahu k tomuto tvrdeniu žalovaných 1/ a 2/ prednesené na ostatnom pojednávaní v konaní pred súdom, ktoré žalovaní 1/ a 2/ žiadnym spôsobom bližšie ani nekonkretizovali a netvrdili žiadne skutočnosti, prípadne neoznačili dôkazy na preukázanie týchto tvrdení, dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/ v tomto smere neunesli dôkazné bremeno, pričom nešlo pozornosť odvolacieho súdu, že v priebehu konania takúto skutočnosť žalovaní netvrdili s výnimkou ostatného pojednávania. Naopak, žalovaní 1/ a 2/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo viacerých písomnostiach, resp. vo vyjadreniach na pojednávaní pred súdom prvej inštancie skutočnosť užívania nehnuteľnosti v rozhodnom období nenamietali, naopak, túto potvrdzovali. Už v podanom odpore zo dňa 23. 02. 2017 žiadnym spôsobom nenamietali užívanie nehnuteľnosti, naopak, namietali aktívnu legitímáciu žalobcu, namietali, že im nie je zrejmé, z akého dôvodu uplatňuje žalobca uvedený nárok vo výške uvedenej v žalobe, nakoľko s podielovými spoluvlastníkmi rodinného domu neuzavreli žiadnu nájomnú zmluvu, ani sa na nájomnom a jeho výške nikdy nedohodli a namietali len primeranú výšku bezdôvodného obohatenia. V písomnom vyjadrení zo dňa 08. 06. 2017 žalovaní uviedli vo vzťahu k užívaniu nehnuteľnosti, že túto užívajú dlhšiu dobu, nehradia žiadne poplatky, avšak z dôvodu, že užívanie predmetnej nehnuteľnosti bolo dohodnuté so žalobcom tak, že môžu nehnuteľnosť užívať bezodplatne. Právny zástupca žalovaných na pojednávaní dňa 29. 06. 2017 okrem iného uviedol, že nie je sporné medzi sporovými stranami, že k faktickému užívaniu časti nehnuteľnosti zo strany žalovaných dochádza. Rovnako na pojednávaní dňa 11. 09. 2017 zástupca žalovaných 1/ a 2/ uviedol, že v podstatne sporným nebolo užívanie nehnuteľnosti žalovanými, spornou vlastne od začiatku bolo hlavne to, či žalobca má nárok sa domáhať v návrhu podľa tohto konania. Pokiaľ teda žalovaní 1/ a 2/ až na poslednom pojednávaní uvádzali iné skutočnosti, pričom na tieto tvrdené skutočnosti nenavrhli vykonať ani žiaden dôkaz, neunesli v tomto smere dôkazné bremeno, a preto nie je dôvodná námietka žalovaných, v ktorej namietajú, že nie je im zrejmé, na základe čoho súd prvej inštancie dospel k záveru, či žalovaní 1/ a 2/ nehnuteľnosť užívali, keďže táto skutočnosť od začiatku konania sporná nebola. K zmene postoja žalovaných v otázke užívania nehnuteľnosti v rozhodnom období došlo až na poslednom pojednávaní, pričom žiadne návrhy na doplnenie dokazovania v tomto smere žalovaní ani neuviedli, preto odvolací súd túto námietku

považuje za výlučne účelovú a z týchto dôvodov preto súhlasí so súdom prvej inštancie, keď dospel k záveru, že žalovaní 1/ a 2/ neoprávnene užívali sporné nehnuteľnosti, a to vo vzťahu k spoluvlastníkovi dotknutej nehnuteľnosti - žalobcovi. Vo vzťahu k námietke žalovaných, týkajúcej sa výšky bezdôvodného obohatenia s námietkou, že súd prvej inštancie vychádzal opätovne z Odborného vyjadrenia č. 80/2017, vypracovaného Ing. Danou Kováčovou, znalkyňou z oboru stavebníctvo, pozemné stavby: odhad hodnoty nehnuteľností zo dňa 28. 07. 2017, odvolací súd je v zhode s názorom súdu prvej inštancie, že sa jedná o dôkaz, ktorý bol vypracovaný odborne spôsobilou osobou, ktorá v odbornom vyjadrení uviedla, že výška všeobecnej hodnoty celej nehnuteľnosti bez stavieb garáží je 855,09 Eur mesačne, pričom nie je dôvodné na tento dôkaz neprihliadať s prihliadnutím k tomu, že sa jedná o odborné vyjadrenie, preto súd prvej inštancie správne pri ustanovovaní výšky bezdôvodného obohatenia vychádzal práve z tohto odborného vyjadrenia. V tomto smere tiež odvoláciu námietku žalovaných odvolací súd považuje za nedôvodnú. Vo vzťahu k námietke žalovaných, v ktorej namietali nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, odvolací súd uvádza, že túto námietku nepovažuje za dôvodnú s prihliadnutím na rozsah odôvodnenia a štruktúru odôvodnenia, odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa všetky náležitosti v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia síce stručne, ale jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, ako vec právne posúdil. Preskúmaním odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nedospel odvolací súd k názoru, že by súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP a že by došlo postupom súdu k inej vade konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

8. Na základe už vyššie uvedeného preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. z dôvodu vecnej správnosti postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

9. Odvolací súd zároveň podrobil odvolaciemu prieskumu aj závislé výroky, a to výrok III. a IV., keďže súd prvej inštancie osobitne výrokom III. rozhodoval o trovách odvolacieho konania, ktoré odvolacie konanie iniciovali žalovaní 1/ a 2/ a na základe ich podaného odvolania voči rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 6C/152/2016 - 80 zo dňa 11. 09. 2017 bol odvolacím súdom tento rozsudok zrušený a vec vrátená Okresnému súdu Zvolen na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd uvádza, že nemožno túto fázu konania odčleniť od výsledku sporu v konečnom rozhodnutí, pretože žiadne ustanovenie Civilného sporového poriadku pre takýto postup súd nedáva oprávnenie. Zásadným pre rozhodovanie o trovách konania je konečné rozhodnutie vo veci samej, v tomto prípade rozhodnutie okresného súdu, ktoré je predmetom odvolacieho prieskumu, a to rozhodnutie č. k. 6C/152/2016 - 152 zo dňa 20. 06. 2019. Z týchto dôvodov preto odvolací súd postupom v zmysle § 389 ods. 1 písm. d/ CSP z dôvodu, že nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo toto rozhodnutie vydané, neexistovali, zrušil.

10. Odvolací súd zároveň podrobil odvolaciemu prieskumu aj výrok IV. rozsudku súdu prvej inštancie a keďže súd prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsudku výrokom IV. rozhodoval o trovách konania pred súdom prvej inštancie, ktoré rozhodnutie nemá oporu v žiadnom ustanovení Civilného sporového poriadku, keďže o trovách celého konania aj v prípade zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom rozhoduje súd prvej inštancie, zmenil postupom v zmysle § 388 CSP s prihliadnutím na výsledok sporu pri aplikácii ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že stranám sporu náhradu trov konania nepriznal, keďže každá zo strán sporu bola úspešná v polovici. Odvolací súd poukazuje na to, že pri zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátení veci tomuto súdu na ďalšie konanie rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, opäť o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). Z týchto dôvodov preto odvolací súd výrok III. zrušil postupom podľa § 389 ods. 1 písm. d/ CSP a výrok IV. zmenil postupom podľa § 388 CSP a rozhodol o nároku na trovy konania podľa § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 CSP.

11. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešnou stranou sporu, ktorej strane sporu prináležal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže však v odvolacom konaní preukázateľne žalobcovi žiadne trovy konania nevznikli, odvolací súd rozhodol, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

12. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).